

plářů, předložených úřadům. Tomuto právnímu názoru neodporuje ani předpis Šu 17 zákona o tisku ohledně povinnosti, předložiti povinný exemplář hned, když se započne s rozšiřováním, poněvadž zákonem stanovená nejpozdější doba pro splnění této povinnosti nevylučuje, že by se předložení to nemohlo státi i před započtím rozšiřování, jak bylo tomu v tomto případě (viz též rozh. bývalého nejvyššího soudu, uveřejnění v čís. 87 Gerichtshalle z roku 1869). Bylo proto zmateční stížnosti vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a obžalovaného dle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostiti.

Čís. 1487.

Zákon o podmíněném odsouzení ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Byl-li výrok, jímž nařízen výkon trestu, přisouzeného a podmíněčně odloženého dřívějším rozsudkem, pojat, byť neprávem, do rozsudku, jest proti němu připustiti opravné prostředky, jako proti ostatním částem rozsudku (§ 8 zákona).

Pro postup dle Šu 6 čís. 3 zákona nestačí, že jednal odsouzený pouze proti napomenutím a výstrahám, daným mu při podmíněném odsouzení.

(Rozh. ze dne 11. února 1924, Kr I 39/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací neshledal po ústním líčení, konaném na zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 18. prosince 1922, pokud jím nařízen byl výkon trestu, přisouzeného stěžovateli rozsudkem zemského trestního soudu v Praze ze dne 9. června 1922, když zmateční stížnost v zasedání neveřejném byla zavržena, výrok ten zmatečným a nepoužil tudíž ustanovení Šu 290 tr. ř.

Důvody:

Postup nalézacího soudu jest ovšem pochybený dvojím směrem. Pro výrok, jímž byl nařízen výkon trestu, uloženého obžalované dřívějším rozsudkem, třebaš téhož soudu, ze dne 9. června 1922, není, jelikož nejde o použití Šu 265 tr. ř., místa v rozsudku, o nějž nyní jde. Než při tomto poklesku jde pouze o porušení formálního předpisu Šu 8 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. Byl-li však výrok ten do rozsudku pojat, dlužno o něm uvažovati jako o částce rozsudku, připustiti proti němu opravné prostředky jako proti jiným výrokům rozsudku, a uvažovati o něm i s hlediska Šu 290 tr. ř. tak, jako by byl nalézací soud k němu býval formálně příslušným. Ovšem používá nalézací soud zákona opět nesprávně, opíraje nařízení výkonu trestu, dříve uloženého, o ustanovení čís. 3 Šu 6 zákona čís. 562/1919. Neboť toto ustanovení má na zřeteli jen případ, že soud uložil podmíněně odsouzenému dle Šu 4 tohoto zákona obmezení co do místa pobytu a způsobu života, takže pro čís. 3 Šu 6 nestačí, jednal-li podmíněně odsouzený, jemuž taková obmezení uložena nebyla, jen proti napomenutím a výstrahám,

jež mu byly dány při podmíněném odsouzení. Než dle čis. 4 Šu 6 zmíněného zákona určí soud, jenž odsoudil podmíněně odsouzeného, byl-li znova pro přestupek odsouzen, podle povahy činu i podle o s t a t n í c h o k o l n o s t í, zda má být odložený trest vykonán. Hmotné právo tedy výrokem, o který jde, porušeno nebylo v tom směru, že nalézací soud vykročil ze své moci trestní; zmatku dle čis. 11 Šu 281 tr. ř. tu není, proč není důvodu pro použití Šu 290 tr. ř.

Čís. 1488.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čis. 568 sb. z. a n.).

Byly-li pronajaty místnosti nevěstkám ku provozování prostituce, jest při posuzování přemrštěnosti požadované úplaty (§ 8 zákona) přihlížeti též k tomu, pokud jest v ní zahrnuta odměna za poskytování příležitosti k prostituci.

(Rozh. ze dne 11. února 1924, Kr I 44/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Chrudimi ze dne 14. listopadu 1922, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem podle Šu 8 zák. ze dne 17. října 1919, čis. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Soud nalézací uznal obžalovanou vinnou přečinem Šu 8 zák. o válečné lichvě, jehož se dopustila tím, že jako majitelka hostince »U labutě« požadovala za nájemné z nemovitosti částky zřejmě přemrštěné, při čemž neoprávněný zisk, jehož bylo, pokud se týče, mělo být docíleno, převyšoval 2000 Kč. K tomuto odsuzujícímu výroku dospěl soud první stolice, zjistiť, že obžalovaná, využívajíc mimořádných, válkou vyvolaných poměrů, v roce 1921 a 1922 v P., od nevěstky Jany K-ové za byt, stravu i otop, tedy nájemné z nemovitosti, spojené s jiným úkonem, požadovala 150 Kč a od nevěstky Marie R-ové 200 Kč denně. Dále zjišťuje soud, že obě tyto nevěstky byly u obžalované zaměstnány, čemuž patrně rozuměti tak, že provozovaly u ní prostituci a za tím účelem světnice u ní najaly. Zmateční stížnosti obžalované, jež napadají rozsudek důvody zmatečnosti dle čis. 5 a 9 a) Šu 281 tr. ř., nelze upřítí oprávněnosti. Jest v právu, namítajíc, že rozsudek přehlíží, že úplata, obžalovanou požadovaná, není pouhým nájemným z bytu a odměnou za stravu a ostatní osobní úkony, v rozsudku uvedené, nýbrž že zahrnuje v sobě též úplatu za to, že pronajmutím bytu byla zároveň dána nevěstkám příležitost, by tam provozovaly svou živnost. Nelze o tom pochybovati, že tato možnost, bydleti v nevěstinci obžalované, který jako takový byl policejně trpěn a v městě znám, byla pro nájemkyně výhodnou a měla proto pro ně i peněžitou cenu. Jest ovšem pravda, že i nevěstka má nárok na ochranu zákona, a že okolnost, že nájemkyně v najatém bytě